

Bakkehusbreve.

Meddelelse af Kaud. Nicolaj Bøgh.

[Uden Datum]¹⁾

Kiære, gode Rahbek!

Du bad mig sidst, da Du skar Penne til mig, at jeg vilde bruge dem til at skrive til Dig med; Du bad mig derom med den sædvanlige Mildhed, som saa tydelig sagde mig, at Du *virkelig* ønskede snart at see et Par Ord fra mig; Du maa altsaa ikke undre Dig over, min Gode! at jeg i Dag — da jeg har saa megen Lyst dertil — skriver Dig til. Desuden vilde jeg saa gierne bede Dig om Forladelse for i Aftes. Uagtet jeg er vis paa, at Du ikke var vred paa mig, saa følte jeg dog, at Du havde Aarsag, og anseer det derfor ikke for unødvendigt at lade Dig vide, hvor ondt det gjør mig, at jeg saa ofte er anderledes, end jeg burde være. Jeg er det forunderligste Menneske af Verden; thi uagtet jeg saa tydelig indseer, hvordan jeg burde være, er jeg dog som oftest det modsatte; jeg erkjender det for Pligt, ja for kiær Pligt, *aldrig* at give Dig den mindste Anledning til Misfornoielse, og dog — kiæreste Rahbek! — har jeg allerede saa ofte maattet bebreide mig dette; og Du kan ikke forestille Dig, hvor det krænker mig, naar jeg undertiden tænker paa *Dig* og paa din megen Godhed imod mig, at jeg endnu er saa langt fra at fortjene den; naar jeg mistvivler om *nogensinde* at blive *Dig* ganske værdig. Ogsaa ængster det mig — gode, velsignede Rahbek! — naar jeg spørger mig selv, hvad Du undertiden maa tænke om mig, om jeg ikke maa synes Dig lunefuld. I slige Øieblikke vilde jeg blive saare bedrovet, hvis jeg ikke kiendte dit omme, eigode Hierte, ikke vidste, hvor mildt Du dømmer mig. Ja, kiære, kiære Rahbek, jeg veed og er saa glad derover, at *Du* kiender min Villie og i Tillid til den tilgiver saa Meget.

Men jeg bliver nu vel alvorlig — som jeg da let kan blive — og det var uden Tvivl ikke saadant et Brev, Du ønskede; men ogsaa det maa Du tilgive mig og være overbevist om, at naar det kun stod i min Magt, da skulde Du faae langt bedre Breve; nu derimod maa Du tage til Takke med noget elendigt usammenhængende Tvi. Jeg vil nu holde op med at vaase meer i Dag (en anden Gang kommer jeg nok igien) og blot endnu engang bede

¹⁾ Dette, saavel som det følgende Brev, er fra Forlovelsestiden.

Dig af mit inderste Hierte om Forladelse, fordi jeg bedrøvede Dig i Gaar; jeg skal love Dig at giøre mit Bedste for at vænne mig af med Sligt og blive saa god en Pige, som det er mig muelig at blive og som jeg saa gierne vilde være, siden jeg er *din*. Tusinde Hilsener fra Moder og Hr. Flohr. Lev vel, min kiære, eiegode Rahbek! og elsk altid

din uforanderlige

K. M.

[Uden Datum]

Kiæreste Rahbek!

Jeg har nu i saa lang Tid ikke ladet Jørgensen ampligere et Par Ord ud til Dig, at jeg haaber, Du ikke bliver vred over, at jeg i Dag faldt paa det dumme Indfald at plage Dig med mit Smorerie. Naar jeg skal blive Sandheden troe — og det maae jeg jo efter kantiske Grundsætninger — saa er egentlig Grunden, hvorfor jeg skriver Dig til i Dag, saare egennyttig; thi jeg haaber, at Du i Folge din sædvanlige Godhed ikke vil lade min lille Seddel ubesvaret, men dog i det ringeste trøste mig med et Par Ord, der — saa faae de end vil blive — dog nødvendig maae glæde mig saa ubeskriveligt meget, især da det er saa længe siden jeg sidst nød den Fornoielse. Men for dog nu ikke at være altfor ureel, saa vil jeg med samme Leilighed sige Dig, at jeg dog er ret vel i Dag baade paa Sind og Skind, som Du nok i Aften skal faae at see; og jeg haaber, at Du da skal faae lige saa megen Aarsag til at være fornoiet med mig, som Du iaftes havde til billig at være misfornoiet. Du maa ofte — gode velsignede Rahbek! — synes underlig om mig, og dog er Du altid den samme imod mig; dette krænker mig ofte; thi umuelig kan jeg troe andet, end at jeg dog maae tabe noget i dine Øine: men paa den anden Side er jeg vis paa, at Du ved ret at kiænde Aarsagerne, der bringe mig til at være saa og ikke anderledes, vilde tilstaae, at de just ikke altid ere saa uædle, som de vel undertiden maae synes, og at jeg ikke altid er saa utilfreds med Menneskene som Du meener. Nei, gode Rahbek, jeg tiltroer dem meget godt og indseer tilfulde, hvor uundgaaelig nødvendig denne Troe er. At jeg bør takke Dig derfor, føler jeg ogsaa; thi Du har virkelig bidraget meget til at befæste denne Troe hos mig og befæster den daglig, naar jeg kun ikke letsindig vil glemme, hvad *Du* er, og hvordan *Du* handler. Naar Du altsaa seer mig bitter eller hvad Du kalder en Strandvadsker, da maa Du betænke, at

det kun giælder mit individuelle Jeg, som jeg aldrig var og aldrig bliver tilfreds med. Jeg føler i dette Øieblik, at dersom jeg nu blev ved, saa vilde jeg komme i ondt Lune igjen, jeg vil altsaa afbryde, at Du ikke til Straf skulde beslutte ikke at svare mig. Lev vel -- kiæreste iegode Rahbek, og tænk lidt paa
din Camma.

Nytaarsmorgen 1815.

Kiæreste Kone!

Som min sidste Tanke i det afvigte Aar og den første i det nye var til *dig*, der saa om, saa taalmodig, saa trofast bar det forrige med mig, saaledes skal ogsaa min første Handling i dette Aar, for at begynde det *vel*, være at tilskrive dig, som jeg ikke kan begynde det med at trykke til mit kiærlige og erkjendtlige Hierte. Disse faa Linier, for at takke og velsigne dig for i Fjor og de nu snart henrundne 18 Aar, hvori du har været *min*, saa ganske og saa ene *min*, som vel faa Mænd i Verden kunne sige om Deres.

Gud give dig i dette nye Aar Helbred, Glæde af mig og af enhver, som er dig kiær, og enhver Lykke, dit herlige Hierte og dit rene Sind fortjener og kan nyde. Med det levende — og, som jeg haaber, faste — Forsæt at bidrage dertil Alt, hvad der staaer til mig, og at *staae*, siden jeg mod min Forventning er *reist*, begynder jeg Aaret, og af den Haand, der saa ømt holdt mig oppe i Mismodets Dage, haaber jeg med Trøst og Tillid, at den skal og vil fremdeles lette og styrke min Vandring. Den Gud, i hvis Huus Du begyndte dit Aar og hilste dets første Daggry, høre disse, den Frommes, Bonner, som — jeg veed det — ere mere for mig end for dig selv, eller rettere: ere kun for dig ved at være for mig. Det er mig [¹⁾] som med dette Nytaar atter en ny Periode af mit saa forunderlig foranderlige Liv begyndte, og maaskee var aldrig hos mig det Haab og Forsæt mere levende, der giennem saa mange Aar har svævet paa mine Læber:

Lasz uns besser werden,
Gleich wird's besser seyn.

Hoslagt finder Du efter gammel Skik en *sædvanlig* Nytaarsforæring til dig og til vor velsignede Datter²⁾. Ogsaa hun være fremdeles ved Værd og Hengivenhed en betydelig Deel af vore Dages Glæde

¹⁾ Et ulæseligt Ord.

²⁾ Skuespillerinden Jomfru Olsen, den senere Mad. Andersen.

og give mig som saa ofte hidtil, og som nyligst i Gaar Aftes, ny og fordoblet Anledning til at elske min Ams, hvis inderlige Kiærlighed jeg saa taknemmelig læser i hendes varme Godhed for hende.

Din glade

Dunks.

Til min Ams.

[Uden Datum]

Kiæreste Rahbek!¹⁾

Ifald Du ikke har noget imod det, saa vilde jeg gierne have lidt Ild i min Kakkelovn. Skulde Du derimod synes, at det var urimeligt, saa lader jeg være; og saa troer Du, at jeg er en lille god lydige Kelse. Bliv ikke vred, fordi jeg gjør Dig Uleilighed, men svar mig et Ord, hvis Du har Tid.

Det er min Agt, at *Biede* skal bære denne lille Seddel ind til Dig, ifald han vil; thi naar jeg faaer Varmen, har han jo Gavn af det. Lev vel!

Din

K. M.

Udskrift:

Til Pr. Rahbek.

Den 28de Nov. 1831.

[Til J. P. Mynster]

I Løverdags Formiddags var jeg ude paa Bakkehuset og tog imellem Bunker af Gruus og Brædder inde i Rahbeks og K. Margrethes Dagligstue nogle Reliquier af de Border, som have siddet paa Betrækket, og hvoraf jeg her sender Dig et lille Stykke, som Du maaskee vilde gjemme imellem Deres Breve til Dig.

Der er nu snart intet Spor mere tilbage af det Indvendige i den gamle Bolig; Skillerummene ere nedrevne, Lofterne hævede i Veiret og Vinduerne til Haven forhøiede som i Mausoleerne.

Din forbundne

St. Heger.

¹⁾ Denne Billet er skreven med Blyant.